

ISSN: 1999-5601 (Print) 2663-5836 (online)

Lark Journal

Available online at: <https://lark.uowasit.edu.iq>

*Corresponding author:

Dr. Abbas .S. Zidan

University: Wasit University

College: Faculty of Arts

Email: asleem@uowasit.edu.iq

Keywords:

Zionist literature, Jewish character, Exile

ARTICLE INFO

Article history:

Received 21 Dec 2023

Accepted 13 Mar 2024

Available online 1 Apr 2024

The Use of the Term in the Israeli-Arab Conflict From a Zionist Point of View- The Term "Exile" As an Example

ABSTRACT

The Zionist literature attempted to portray the Jewish image in Western literary and societal circles through distortions and other accusations of anti-Semitism, and thereby convince the world that the Jewish character is not the one depicted in works such as Shakespeare's "The Merchant of Venice," Geoffrey Chaucer's "The Nun" (1430-1400 AD), or Charles Dickens' novel "Oliver Twist" (1812-1870 AD), where the English writer somewhat succeeded in altering concepts. Zionist literature carries the ideological and Talmudic thought, filled with all justifications that grant the Jewish people the right to Palestine and beyond, but it claimed that the Promised Land shared with the Palestinians should gradually be abandoned or they should be killed, and those remaining should be forcibly displaced, while the Zionists play the role of the suffering and the victim of nations, as David Ben-Gurion's words affirm: "The most important pillar of the Jews is the land, the connection is guaranteed, and the true Jew is the one who returns to it." This is evidenced by the literary stories in the Holy Scriptures that educate the Jewish child to detest humans. A Zionist literary discourse carries all the ideas of Jewish life imposed by Zionist authorities at the heart of the emotional artistic event to wash people's minds and convince them of the righteousness of Zionist positions. This means that cognitive and psychological frameworks were not far from other Zionist technical frameworks; each leads his work in the situation in which he places it.

© 2024 LARK, College of Art, Wasit University

DOI: <https://doi.org/10.31185/lark.Vol1.Iss16.3379>

توظيف المصطلح في الصراع العربي الإسرائيلي من وجهة نظر صهيونية

الأستاذ الدكتور عباس سليم زيدان - كلية الآداب - جامعة واسط

الخلاصة:

حاول الأدب الصهيوني نقل الصورة اليهودية في الأوساط الأدبية والمجتمع الغربي من طريق التحريفات وغيرها من الاتهامات بمعاداة السامية، ومن ثم إقناع العالم بأن الشخصية اليهودية ليست هي التي ظهرت في مسرحية (تاجر البندقية) للكاتب الإنجليزي (وليام شكسبير)، أو في قصة (الراهبة) للشاعر (جيفري تشوسر 1430-1400م) أو في رواية (أوليفر تويست) إذ نجح الكاتب الإنجليزي (تشارلز ديكنز 1812-1870م) إلى حد ما في تحويل

المفاهيم، ويحمل الأدب الصهيوني الفكر الكتابي والتلمودي ومليئاً بكل المبررات التي تجعل للشعب اليهودي الحق في فلسطين ومن بعده، لكنه ادعى أنه (أرض الميعاد) يشترك في أن الفلسطينيين أدنى وأدنى ينبغي تركهم أو قتلهم، وتهجير من تبقى منهم بالقوة، فيما يعزف الصهاينة على وفقه معاناة القيثارة وظلم الأمم، كما يؤكد ذلك كلام دافيد بن غوريون: ((وأهم ركن من أركان اليهود هو الأرض، والصلة مضمونة، واليهودي الحقيقي هو الذي يعود إليها). كما تدل على ذلك روايات القصص الأدبية للكتاب المقدس التي تربي الطفل اليهودي، كارهة البشر، العنصريين، خطاب أدبي صهيوني يحمل كل أفكار الحياة اليهودية التي وضعتها السلطات الصهيونية في قلب الحدث الفني العاطفي لغسلها عقول الناس وإقناعهم بصحة مواقف الصهاينة. وهذا يعني أن الأطر المعرفية والنفسية لم تكن بعيدة عن الأطر التقنية الصهيونية الأخرى؛ كل واحد منهم يقود عمله في الوضع الذي سيضعه فيه.

الكلمات الدالة:

الأدب الصهيوني، الشخصية اليهودية، الشتات

העסקת המונח בסכסוך הישראלי-ערבי מנקודת מבט ציונית

- מונח "גלות" כדוגמה

מאת: פרופ' ד"ר עבאס סלים זידאן – הפקולטה לאמנויות -אוניברסיטה של וואסיט

asleem@uowasit.edu.iq

סיכום

הספרות הציונית ניסתה כדי להעביר את התמונה היהודיה בחוגים ספרותיים ומערב חברתי באמצעות סילופים ואת האשמה האחרת של אנטישמיות, ולאחר מכן לשכנע את העולם כי דמותה היהודיה אינה אלה שהופיעו בהצגה (סוחר מוונציה)، הסופר האנגלי (ויליאם שייקספיר)، או בסיפור (נזירה) משוררת (ג'פרי צ'וסר לספירה 1430-1400) או ברומן (אוליבר טוויסט)، הסופר האנגלי (צ'ארלס דיקנס 1870-1812 לספירה) הצליח במידה מסוימת להפוך מושגים הספרות הציונית נושא את המחשבה המקראית, תלמודי ומלא כל ההצדקות שהופכות את העם היהודי בעל זכות פלסטין ואחריו אחריו, אבל טען כי הוא (הארץ המובטחת) חולק שלפלסטינים שפלים

וצריך להשאיר אותם או להרוג אותם, ואת העקירה של שאר אותם בכוח ואילו הציונים לפיו משחק סבל הגיטרה והדיכוי של הגויים, כפי שאושר על ידי המילים של הדוד בן-גוריון: ((הנדבך החשוב ביותר של העמודים היהודים הוא הארץ מובטחת הקישור, היהודי האמיתי הוא זה שחוזר אליו". כפי שמעידים הרומנים סיפורים ספרותיים של התנ"ך, אשר מחנך את הילד היהודי בני אדם הידרופובי גזענים שיח ציוני ספרותי שהוא סוחר את כל הרשויות הציוניות של חיי רעיונות יהודים לשים אותם בלב האירוע האמנותי רגשי כדי לשטוף את מוחם של אנשים, ולשכנע אותם בצדקת העמדות של הציונים. משמעות דבר היא כי המסגרות קוגניטיביות ופסיכולוגיות לא היו רחוקה ממסגרות טכניות אחרות הציונים; כל אחד מהם מוביל עבודתו במצב תשים אותו.

מילות מפתח: הספרות הציונית, הדמות היהודית, גלות

בעיה של המחקר:

סוגיית המונח בסכסוך הישראלי-ערבי לא זכתה לתשומת לב מספקת בחברות הערביות, האויב שולט במניפולציה של המילה ומעסיק אותה כדי לשרת את תוכניותיה ויעדיה. הערבים, בהתייחסותם לנושא זה.

חשיבות של המחקר:

חשיבות המחקר

טמונה בצורך להגדיר ולהגדיר את המינוח המשמש את האויב ולהבין את משמעויותיו בהתאם לתפיסותינו ולא להיות כלי לבטא מושגים ורעיונות שיוצרו על מנת לפתור את ההתמודדות הבעייתית עם המונח המיובא, המבטא את נקודת המבט של בעל נקודת המבט שלנו.

מטרה של המחקר :

מטרת המחקר היא להדגיש בכמה מונחים ציוניים, כולל המונח גלות ולנסות למצוא מונח חלופי המשרת את האינטרסים הערביים, כדי לא לשמש כלים המשמשים את התכנית הציונית ללא מודעות.

המשבר של המונח:

באופן כללי, המונח הוא מילה בתוך הטקסט של כל חלק של משבר הטקסט ואת הטקסט בכללותו מבטא תרבות של הפלט שלו ואת השפה שהוא הפיק לכן, עלינו ללמוד את המושג שאול משפה אחרת ואת הידע של משמעויותיו כדי לנסות באור זה ליצור מונחים מהלקסיקון הערבי ולפרש אותו מנקודת המבט שלנו, אין צורך לתרגם את המונח מילולי תרגום, אבל אנחנו צריכים להציע מונח חלופי לשרת את מטרות המטרה שלנו, רוב

העוסקים בסוגיית המונח בסכסוך הישראלי-ערבי נתפסו במינוח הציוני והפכו לכלי לקידומו ללא מודעות, כאן נזכיר, למשל, מספר מונחים שנעשה בהם שימוש ללא כל מודעות לכך שהערבים השתמשו בו וקידמו אותו בלי לדעת את הקונוטציות שלו ((مجموعة مؤلفين 2006 : ث, ج)

- 1- המונח (ירושלים המזרחית), שמשמעותו קיומם של שני מקומות קדושים.
- 2- המונח "מדינת ישראל", המוסיף מימד היסטורי לישות הציונית, שימש את כלי התקשורת הערביים לקריאה, אודיו ווידאו בקנה מידה גדול.
- 3- המונח "תפוצות או גולה או יהדות התפוצות", המציע פיזור יהודים ממקום שיש להם, והם זכאים לחזור אליו.

ועוד מונחים שיש לבחון ולפעול על מנת לתקן את השימוש בכל אמצעי התקשורת הערביים כדי ליצור אצל הערבי מצב של דיוק לאור המינוח של המלחמה.

בתוך

ספרות עם שמות רבים:

כמה הספרים שפורסמו בערבית, על יצירתו הספרותית של מספר סופרים של ישראל ואוהדיה עם עולם סופרים הציוני: יהודים או גויים, החוקר מציין את קיומה של חפיפה חמורה בין במינוח המקובל מלומדים ערבים לאפיין פלט ספרותי זו, ולקבוע את איכות סופרי הקשרים שלו, מבחינה אינטלקטואלית, פוליטית ואפילו דתית. (הספרות היהודית), לפעמים (הספרות הציונית), בפעם השלישית (הספרות העברית), והרביעית (הספרות הישראלית) ...

אין ספק כי רק נרדף בין המונחים הללו גרידא טועים, כך שכל עם משמעות משלו על המוצר של מבוקש ספרותי. במילים אחרות, מה שמוגדר ומוגדר על ידי המונח "ספרות יהודית" הוא בהחלט לא סימן לכך ומוגדר על ידי כל אחד משלושת המונחים האחרים, כלומר, אף אחד מהמונחים הללו אינו ניתן לשימוש במקום אחר, / ידע ומטרה אחרת, מחייבים כל חוקר להבחין בין הקונוטציות של מונחים אלה, ולהיות זהיר לבלבל אותם במהלך השימוש שלהם.

ראשית: ספרות יהודית:

אולי המאפיין החשוב ביותר של מונח זה הוא הוליסטי מאוד כללי, בשל חוסר גיאוגרפי ושפה מזוהית, אשר מבטיחה בסיס לקביעת הזהות הלאומית של כל ספרות זה כולל את הספרות של היהודים במדינות שונות שחיו בהם, בכל דור, ובכל השפות כתבו ספרות זו על ידי .. הכולל חלקים מגוונים מאוד של התמהיל בספרות העולם,

וקישורים בין מרכיבי התערובת הזו הוא הומוגני רק השתייכות כותביהם ליהדות, אפילו באופן נומינלי, כלומר, אפילו עבור-רשעה הלא או אמונה .. אולי רשעה המגבירה את תוקפו של אפיון זה של הספרות היהודיה, אפקטים מטושטשים הם יהדות, על הצורה והתוכן של ספרות זו ושפות, אלה השפעות שנכנסו לתוך המרקם שלה מושפע המחברים שלו, את האתיקה של אומות ועמים שחיו בקרב ילדיהם, ואת המנהגים שלהם, מסורות ורעיונות, ואפילו בשפה שלהם, (علي1972: 41-44).

שנית: ספרות עברית:

מונח זה מובחן מקודמו בהתייחסותו לשפה של הפקותיו הספרותיות. במילים אחרות, מונח זה מצביע על כך שהלשון העברית לבדה היא המכנה המשותף בין מוצרים אלה, עם לאומים שונים של מחבריהם, מקומות מגוריהם, דתותיהם והשתייכותם האינטלקטואלית והפוליטית. צריך להיות מודע לכך שהמונח הזה מחולק לשני חלקים נפרדים: יש ספרות עברית עתיקה, ואחד מודרני. אשר למבקר הישראלי, יוסף קלוזנר: "הספרות החילונית, שמטרתה לחנך את העם היהודי, אולי היא שהניעה את מחבריו לנסות ולהפוך אותו לדומה, בצורה ובמהות, לספרות של עמים אחרים האיחוד האירופי). (קלוזנר1960:6) מסכים עם מבקר ישראלי אחר, כי תחילתה של הופעתה של הספרות העברית החדשה היא סוף המאה השמונה-עשרה.

שלישית: ספרות ישראלית

המשמעות של מונח זה היא כי התפוקה הספרותית שנכתבה בישראל, לאחר, ב 1948, שניהם יצאו לאור בפנים או בחוץ, ובלבד שמבנה הקהילה של בעיות התישבות, במציאות על מרכיביו השונים, הוא ציר נשיא התוכן של פלט זה, ללא קשר לתפקיד המחברים שלה אלה בעיות, וללא קשר גם להיחשב, בין אם הם תומכי המדיניות של ישראל או נגדה, כמו שנקרא (סופרים למחות); ושניהם מכירים מה ומתלהט עברית מודרנית, אשר נכתבת ביותר של ספרות זו, או אחרת בשפות אחרות בשימוש בישראל כיום, כפי המקרה לבדיון (יעל דיין) לדוגמא, אשר נכתב בספרות אנגלית השייכת למציאות הישראלית, מנקודת מבט ציונית(الشامي 1983: 26). רביעית: ספרות ציונית

מונח זה דומה למונח "הספרות היהודית" בהיעדרם של הגורמים הגיאוגרפיים והלשוניים(الشريف1985: 30) בנוסף לחוסר הזיהוי הדתי, מה שהופך אותו למסובך יותר,

1. הציונות איננה דת אלא אידיאולוגיה, היא אינה דורשת מי שרוצה להצטרף אליה להיות יהודי, כלומר, האדם המתואר בה יכול להיות יהודי, נוצרי, מוסלמי או בודהיסטי, או ללא כל זיקה דתית בכלל.

2. מכיוון שהציונות אינה זיקה לאומית לשפה משלה, אלא רק זיקה אידיאולוגית, ברור שלא לדרוש את אלה הרוצים לכתוב עליה, מחויבים לטיעוניהם ולהגן על מטרותיהם, לכתוב בשפה מסוימת, אך לכתוב עליהם.

3. בגלל הציונות אינה ביטוי של השתייכות לאומית קשורה למקום מסוים, המחויבות בכתב אינו נדרש לעשות על מנת לבסס את המחבר, בישראל, בעובדה שהציונות היא המגמה האידיאולוגית שבה. אבל המחבר שייך לו להישאר מחויבים, בכל מקום שהוא חי (اسحق دويش 1971: 42). כל עוד הציונות היא כל כך בעייתית זכרו, זה לא פלא כי להעלות, במסגרת של מנוחי משמעות הוליסטית, פלורליזם רחב בא לידי ביטוי ההבדל הגדול בין הלאומים השייכים להם, והדתות שלהם, שפות, מקורותיה התרבותיים ורקעים תרבותיים. עובדה זו נתמכת על ידי קיומם של הציונים אינם יהודים, לדבר ולכתוב בשפות שונות, ולחיות במדינות שונות .. ואולי ברור כי בספרות הציונית הנובעת מאידיאולוגיה כאלה, כוללים במסגרת הפלורליזם הדומה הסמנטי החצר שלה, כמו גם, אשר אושרה על ידי הנתונים הבאים (أمين 1974: 41)

1. לא כל הסופרים הציונים הם יהודים. בין הידועים ביותר של מספר הלא-יהודים, מחויבים לאידיאולוגיה של הציונות או היו רק באוהדי עם זה נכסים הלאומיים והתרבותיים שמוצאו סופרים שונים ציונים, היו יהודים או לא יהודי. כלומר בכורח מקורות תרבותיים שונים כי אנרגיה אותם, ובסביבה החברתית שבה הם חיו, וכן בשפות מכירות את הספרות. אולי זה נכון, כי בספרות הציונית מתוארת (ספרות אידיאולוגית) דומה בשלמותו, מה יכול להיקרא (ספרות קפיטליסטית) או (ספרות סוציאליסטית), למשל, או כל ספרות אידיאולוגית אחרת.

2.- התפתחותה של הספרות הציונית, מראשיתה ועד לאחר קום המדינה, לא נמשכה בתהליך חד-כיווני, התפתחותה והשתלבותה בדרך האבולוציונית של הציונות עצמה, מבחינת תנועתה מהתיאוריה לפרקטיקה,

הראשון הוא העובדה שרוב התוצר של הציונות הספרותית עבריה נהפך לשימוש בעברית כשפת כתיבה בספרותם, בתגובה לעקשנותם של ראשי התנועה הציונית על הצורך להתייחס אל העברית כאל יהודי העולם, בו

שנית: התהפך של הספרות הציונית בתורה, בתוכן, בתפקודים ובמטרות, לאחר הצלחת התנועה הציונית בהתגלמות השלב הראשון בפרויקט הקולוניאליסטי שלה ומציאות על אדמת פלסטין ב-1948

שתי טרנספורמציות אלה הובילו להרחבת הפלורליזם הסמנטי של המונח "הספרות הציונית", אשר סיבך עוד יותר את הבעייתיות של המונח, ותרם להקטנת ההבדלים בין תוכנו הסמנטי, הגדל את החפיפה שלהם (السعد 1985: 123-124).

המונח "גלות" משמש להתייחסות למקומות בהם מגיעים מהגרים מארצותיהם בחלקים שונים של העולם, כדי להתפזר כקבוצות ולקיים אינטראקציה בינם לבין עצמם באמצעות אמצעי תיאום שונים כדי לנסות לשוב למולדתם. הם פתחו ושלטו. עם זאת, התנ"ך השתמש במונח זה עבור היהודים לאחר נבוכדנצר אי נטבע אותם בשנת 597 לפנה"ס (<https://ar.wikipedia.org>).

לתפוצות היהודיות הייתה השפעה משמעותית על כל הזרמים היהודיים, השפעה זו באה לידי ביטוי בכתבי הזרמים האלה, בין אם דתיים, פילוסופיים או מיסטיים, וכל זרם התייחס לתופעה זו לפי נקודת המבט שלה. לתנאים הסביבתיים וההיסטוריים שחיו וחיו וגרמו להופעתן של השקפות מגוונות המסבירות את המונח (مجموعة مؤلفين 2006: 260)

1. ההשקפה הראשונה היא שהפזורה היא עונש ה' על בני ישראל להשאיר להם את חוק ה' ואת הכיוון שלהם לעבודת אלים אחרים.

(והקמתי את-כסא ממלכתך, על-ישראל--לעלם: כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי, על-דָּוִד אָבִיךָ לֵאמֹר, לֹא-יִכָּרֵת לְךָ אִישׁ, מֵעַל כֶּסֶף יִשְׂרָאֵל. ו אִם-שׁוֹב תִּשְׁבּוּן אִתָּם וּבְנֵיכֶם, מֵאַחֲרַי, וְלֹא תִשְׁמְרוּ מִצְוֹתֵי חֻקֹּתַי, אֲשֶׁר נָתַתִּי לְפָנֵיכֶם; וְהִלַּכְתֶּם, וְעַבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים, וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם, לָהֶם. ז וְהִכַּרְתִּי אֶת-יִשְׂרָאֵל, מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתִּי לָהֶם, וְאֶת-הַבַּיִת אֲשֶׁר הִקְדַּשְׁתִּי לְשִׁמִּי, אֲשַׁלַּח מֵעַל פָּנָי; וְהָיָה יִשְׂרָאֵל לְמַשָּׁל וְלִשְׁנִינָה, בְּכָל-הָעַמִּים. ח וְהַבַּיִת הַזֶּה יִהְיֶה עֲלִיּוֹן, כָּל-עֹבֵר עָלָיו יִשָּׂם וְשָׁרַק; וְאָמְרוּ, על-מָה עָשָׂה יְהוָה כֹּכָה, לְאַרְצֵי הַזֹּאת, וְלַבַּיִת הַזֶּה. ט וְאָמְרוּ, על אֲשֶׁר עָזְבוּ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם אֲשֶׁר הוֹצִיא אֶת-אַבְתָּם מֵאַרְצֵי מִצְרַיִם, וַיַּחֲזִקוּ בְּאֱלֹהִים אֲחֵרִים, וַיִּשְׁתַּחֲוּ (וַיִּשְׁתַּחֲוּ) לָהֶם וַיַּעֲבְדוּם; על-כֵּן, הֵבִיא יְהוָה עָלֵיהֶם, אֶת כָּל-הָרָעָה, הַזֹּאת.) מלכים א 9:5-9

2. חוות הדעת השנייה נותנת משמעות סמלית לגולה, שבה הגולה היא דרך קשה מלאה בסבל ובכאב, אך בסופו של דבר מובילה לחיים נצחיים מאושרים, אחת הדרכים לאושר נצחי.

(חבל, חבלנו לך; וְלֹא-שָׁמְרָנוּ אֶת-הַמִּצְוֹת, וְאֶת-הַחֻקִּים וְאֶת-הַמִּשְׁפָּטִים, אֲשֶׁר צִוִּיתָ, אֶת-מֹשֶׁה עַבְדְּךָ. ח זָכַר-נָא, אֶת-הַדָּבָר, אֲשֶׁר צִוִּיתָ אֶת-מֹשֶׁה עַבְדְּךָ, לֵאמֹר: אִתָּם תִּמְעַלּוּ--אֲנִי, אֶפְיֹץ אֶתְכֶם בְּעַמִּים. ט וְשַׁבְתֶּם אֵלַי--וַיִּשְׁמְרֶתֶם מִצְוֹתַי, וַעֲשִׂיתֶם אִתָּם: אִם-יִהְיֶה נִדְחָכֶם בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם, מִשֶּׁם אֶקְבְּצֶם, וְהַבּוֹאֲתִים (וְהַבִּיאֲתִים) אֶל-הַמָּקוֹם, אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי לְשִׁבּוֹן אֶת-שְׁמִי שָׁם. י וְהֵם עַבְדְּךָ, וְעַמְּךָ--אֲשֶׁר פָּדִיתָ בְּכַחַךְ הַגְּדוֹל, וּבְיַדְךָ הַחֲזָקָה. יא אֲנָא אֲדַבְּרֵי, תְהִי נָא אֲזַנְדָּה-קִשְׁבַת אֶל-תְּפִלַּת עַבְדְּךָ וְאֶל-תְּפִלַּת עַבְדְּךָ הַחֲפָצִים לִירְאָה אֶת-שְׁמִי, וְהִצַּלְתָּה-נָא לְעַבְדְּךָ הַיּוֹם, וְתִגְהוּ לְרַחֲמִים לְפָנַי הָאִישׁ הַזֶּה; וְאֲנִי הָיִיתִי מִשְׁקָה, לְמַלְךָ.) נחמיה 1:7-11

התנ"ך השתמש במונחים רבים כדי להצביע על קיומה של קבוצה זו ועל משמעותם של היהודים במשמעויות שונות בהיסטוריה באזור זה ויש להם את הזכות לנסות לשוב למולדתם ולתנאים אלה:

1- שבוי בבבלי או בבבלי משפחות גלות בבל:

רוב ספרי ההיסטוריה לאשר את הראשון ואת הנוכחות של יהודים בארץ עיראק שתחילתה במאה השישית לפני הספירה, כאשר האשוריים להעביר את היהודים באזור האשור העתיקים בארץ העתיקה של פלסטין בשלושה קמפיינים רצופים נגד ישראל ויהודה יותר מארבעה מאה אלף איש. במערכה הראשונה, המלך השתלט על ערי ישראל, פרט לשומרון, והעביר את כל תושבי הערים האלה לאשור. וכאשר עשה את יהודה שני שבטים, וישראל לפצות עשרת שבטים של דברי התורה תהיה המספר של אלה הועברו תגלאת בלצר השלוש של כל הערים ישראל כמאתיים אלף איש. ואז סרגון השני מספר לנו שהוא העביר את שאר יהודי ישראל לעיר השומרון, שנכבשה במערכה השנייה על 270 עד 290 איש, וסנחריב מזכיר בבלוג שלו שהעביר מאסירי יהודה (200,150) לאותו אזור (א' אשור) מספרם הכולל הוא למעלה מארבע מאות אלף איש לאחר נפילת המדינה האשורית והופעתה של המדינה הבבלית, שבוי בבל של היהודים המפורסמים התרחש על ידי המלך נבוכדנאצר, ששלט בארץ 43 שנה (605 עד 562) לפני הספירה. הנביא ירמיהו ניבא מה יקרה בירושלים ואת בית המלך עקבה אותם

כח לְכֹן, כֹּה אָמַר יְהוָה: הַגְּנִי נְתָן אֶת-הָעִיר הַזֹּאת בְּיַד הַפְּשָׁדִים, וּבְיַד נְבוּכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ-בָּבֶל--וּלְכָדָהּ. כֹּט וּבָאוּ הַפְּשָׁדִים, הַנְּלַחְמִים עַל-הָעִיר הַזֹּאת, וְהִצִּיתוּ אֶת-הָעִיר הַזֹּאת בָּאֵשׁ, וְשָׂרְפוּהָ; וְאֵת הַבָּתִּים אֲשֶׁר קִטְרוּ עַל-גְּגֹתֶיהֶם לְבַעַל, וְהִסְכוּ נְסֻכִּים לְאֱלֹהִים אֲחֵרִים--לְמַעַן, הַקְּעִסְנִי. ירמיהו 29:28-29

גלות בבל בשני קמפיינים: הראשונה לפנה"ס בשנת 597, וקבלה כאשר מרד המלך (יהויקים) מלך יהודה (-597 608 לפנה"ס) על (נבוכדנצר), ואחרי שהוא הראה הציות שלו עובר למלך הכשדים, מנהלת נבוכדנצר, בקמפיין 597 לפנה"ס (יהויקים) ו מצור על ירושלים אבל (יהויקים) מתו במהלך המצור הצליח בנו (יהויכין) שנאלץ להיכנע להקסים "נבוכדנצר" כל יהודי ירושלים וכל הנסיכים היה המתחדשת P הטיטאנים יהודה ועשרת אלפים ילד וכל מלאכה, אף אחד לא נשאר מלבד עניי הארץ, לכשף (יהויכין) ואמו ונשותיו ואנשיו מירושלים לבבל. וביים (נבוכדנצר) כל הארונות (בית ה') ואת אוצרות בית המלך ואת שברו את כל כלי זהב, אז מונה "צדקיהו" דודו "יהויכין" מי אישר את נאמנותו למלך אור לאחר יהויכין.

והשני 586 לפנה"ס, את ההשפעה של מרד צדקיהו כפי שהוזנו על לפנה"ס בשנת 588, ב ברית עם הערים סוריה והפלסטיניות ביוזמת (מלך מצרים) השואף להשתלט מחדש על מצרים, סוריה וזעם נבוכדנצר מאוד, הגיע הפעם בעצמו בראש וקמפיין חזק נשלח המלך "נבוכדנצר" צבאו כדי המצור על ירושלים, אך כניסתם של מלך מצרים כדי פלסטין נאלץ הבבלים להסיר את המצור להילחם בו, כי ניצחון של היהודים הפכה ברית שלהם, אבל הבבלים הדפו המצרים ולהחזיר אותם על הרגל האחורית ולאחר מכן החזיר את המצור על ירושלים מיד, נכנסו הצבאות של העיר בבל ביום ו בערבות יריחו, שם עצרו אותו ולקחו אותו (עגל), שבו המטה ואת במחנה של המלך נבוכדנצר, ויש טבח הילדים שלו מול העיניים שלו, אז עיניו ינקרו ונלקחו עם האסירים כבולים בבל (**سوسة 2001: 57**). והנסיעות מיום ירמיהו ירד בירושלים בידי ה פשדים אחרי המרד של צדקיהו נגד מלך בבל הרביעי של חודש לפני הספירה 586 ביולי ו צדקיהו נמלט, הוא ובני משפחתו, אך הבבלים תפסו אות

ד ויהי בשנה התשעית למלכו, בחדש העשירי בעשור לחדש, בא נבוכדנצר מלך-בבל הוא וכל-חילו על-ירושלם, ויחנו עליה; ויבנו עליה דניק, סביב. ה ותבא העיר, במצור, עד עשתי עשרה שנה, למלך צדקיהו. ו בחדש הרביעי בתשעה לחדש, ויחזק הרעב בעיר; ולא-היה להם, לעם הארץ. ז ותבקע העיר, וכל-אנשי המלחמה יברחו ויצאו מהעיר לילה דרך שער בין-החמטים אשר על-גן המלך, וכשדים על-העיר, סביב; וילכו, דרך הערבה. ח וירדפו חיל-פשדים אחרי המלך, וישגו את-צדקיהו בערבת ירוחו; וכל-חילו--נפצו, מעליו. ט ויתפשו את-המלך, ויעלו אתו אל-מלך בבל רבלתה, בארץ חמת; וידבר אתו, משפטם. י וישחט מלך-בבל את-בני צדקיהו, לעיניו; וגם את-כל-שרי יהודה, שחט ברבלתה. יא ואת-עיני צדקיהו, עור; ויאסרוהו בנחשתיים, ויבאוו מלך-בבל בבלה, ויתנהו בבית- (בית-) הפקדת, עד-יום מותו. ירמיהו52: 114-

בית יהוה ובית המלך וכל בית ירושלים וכל בית גדול ואוצרות נלקחו והובאו לבבל. מספר האסירים שנשלחו לבבל כדי להצטרף ליהודים מן השבי הראשון הוערך כ-50,000. המקורות מצביעים על כך שיהודי העיר ירושלים נהרסו ונהרסו, בבל הפכה תוך זמן קצר לעשירים בבבל, חלקם בבעלות קרקעות חקלאיות ואחרים היו מעובדים כדי להגן עליהם מפני הטביעה, הם בנו את הסכרים וארגנו את השקיה בצורה הטובה ביותר, הם טיפלו במיוחד בניקוי הנחלים והאגנים מהפקדות המטויות. אזור זה הפך לשדות פורים, חלקם עבדו בתחום המסחר, והברית הישנה מתייחסת, כמו ישעיהו (45) כי יהודי בבל היו מסתכלים קורח (האנציקלופדיה העברית1969:35) ושהוא המשיח מחכה לאלוהים, וכי אלוהים שלח אותו להעניש את בני ישראל אשר היו מחוץ לרצונו.

א) פה-אמר יהוה, למשיחו לכוורש אשר-החזיקתי בימינו לרד-לפניו גוים, ומתני מלכים, אפתח--לפתח לפניו דלתים, וישערים לא יסגרו. ישעיהו 1:45

שְׁכוּרֵשׁ כִּבַּשׁ אֶת אֶרֶץ בָּבֶל (538 - 539 לפנה"ס), הוּא צִעַד בְּכִיבוּשׁוֹ עַד לִכְבוּשׁ אֶת סוּרִיָּה וְאֶת פְּלִשְׁתִּין, כּוֹלֵל יְרוּשָׁלַיִם, הוּא הֵנִיחַ לְאִסִּירִים שֶׁל נְבוּכַדְנֶאֶצַּר לְחַזֹּר לְפִלְסְטִין, הוּא הִחְזִיר לָהֶם אֶת אוֹצְרוֹת הַמִּקְדָּשׁ שֶׁשָׁדַד מִנְבוּכַדְנֶאֶצַּר. מִקְדָּשׁ יְרוּשָׁלַיִם עַל חֶשְׁבוֹן בֵּית הַמֶּלֶךְ, וְצוּוֹתָם, בְּרֵאשׁוֹת זוּרְבָלִי, בֶּן שְׂאוּל, בְּנוֹ שֶׁל יְהוֹאָקִין, מֶלֶךְ יְהוּדָה.

(א) וְאֵלֶּה בְּנֵי הַמְּדִינָה, הָעֵלִים מִשְׁבֵּי הַגּוֹלָה, אֲשֶׁר הֶגְלָה נְבוּכַדְנֶאֶצַּר (נְבוּכַדְנֶאֶצַּר) מֶלֶךְ-בָּבֶל, לְבָבֶל; וַיָּשׁוּבוּ לְיְרוּשָׁלַם וַיְהוּדָה, אִישׁ לְעִירוֹ). עזרא 1:2

(י גם-היא, לְגֵלָה הֶלְכָה בְּשָׁבִי--גַם עַל־לִי יִרְטָשׁוּ, בְּרֵאשׁ כָּל-חֻצוֹת; וְעַל-נִכְבְּדִיָּה יָדוּ גוֹרְלִי, וְכָל-גְּדוּלִיָּה רִתְקוּ בְּזִקִים.) נחום 10:3

2- דחיה בבליית:

מוֹנַח נִרְדַּף לְמוֹנַח "שְׁבוּי" בְּתוֹכָן, אֲךָ רַב־הַסּוֹפְרִים וְהַיְסֻטוֹרִיוֹנִים מַעֲדִיפִים אֶת הַשִּׁימוּשׁ בְּמִלָּה "שְׁבוּי", שֶׁהוֹזְכָר בַּהֲתִיחַס לְתוֹכָן מוֹנַח זֶה בְּמִסְפַּר סְפָרִים שֶׁל הַבְּרִית הַיְשָׁנָה:

א- הִלְלוּ-יָהּ: כִּי-טוֹב, וַמְרָה אֱלֹהֵינוּ-- כִּי-נָעִים, נֶאֱמָרָה תְהִלָּה.

ב בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם יְהוָה; נְדַחֵי יִשְׂרָאֵל יִכְנָס.

ג הֲרַפֵּא, לְשִׁבּוּרֵי לֵב; וּמְחַבֵּשׁ, לְעַצְבוֹתָם.

ד מוֹנַח מִסְפָּר, לְפּוֹכְבִים; לְכֻלָּם, שְׁמוֹת יִקְרָא.

ה גְּדוּל אֲדוּנֵינוּ וְרַב-כֹּחַ; לְתַבּוּנָתוֹ, אֵין מִסְפָּר.

ו מְעוֹדָד עֲנוּיִם יְהוָה; מִשְׁפִּיל רַשָּׁעִים עַד־אֶרֶץ. תהילים 6-1:147

- (וַיָּשָׂא נֶס לְגוֹיִם, וְאָסַף נְדַחֵי יִשְׂרָאֵל; וַיִּנְפְּצוֹת יְהוָה יִקְבֹּץ, מֵאֶרְבַּע כְּנָפוֹת הָאֶרֶץ.) ישעיהו 12:11

- (וְהִנֵּה בַיּוֹם הַהוּא, יִתְקַע בְּשׁוֹפָר גְּדוּל, וּבָאוּ הָאֲבָדִים בְּאֶרֶץ אֲשׁוּרֵי, וְהַנְּדַחִים בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם; וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לַיהוָה בְּהַר

הַקֹּדֶשׁ, בְּיְרוּשָׁלַם.) ישעיהו 13:27

- נֶאֱמַם אֲדָנָי יְהוָה, מִקְבֹּץ נְדַחֵי יִשְׂרָאֵל: עוֹד אֶקְבֹּץ עָלָיו, לְנִקְבְּצוֹ. ישעיהו 8:56

- לוֹ וְהִבְאֵתִי אֶל-עֵינֵם אֶרְבַּע רוּחוֹת, מֵאֶרְבַּע קְצוֹת הַשָּׁמַיִם, וְנִרְתַּמְתִּים, לְכָל הַרְחוֹת הָאֵלֶּה; וְלֹא-יִהְיֶה הַגּוֹי, אֲשֶׁר לֹא-

יָבוֹא שָׁם נְדַחֵי עוֹלָם (עֵינֵם). ירמיהו 36:49

3- תפוצות:

מונח זה משמש בדרך כלל בצורת תפילה, כאמור בספר מקבים ב*
"ולאסוף את הפיזור, ואת חופשי bonded בין הגויים, ולהסתכל על אלה רחמנים ואדיר, ולתת הגויים יודעים
שאתה אלוהים שלנו" מקבים ב(1:27)

גם הוא משמש כדי לציין, כפי שכבר ציינו, המקומות שבהם העם היהודי, המגורש ממולדתו בחלקים שונים של
העולם קבוצות מפוזרות, מתקיים בדרכים שונות כדי לתאם את ניסיונם לשוב הביתה.

כאמור בספר יהודית **

אבל במהרה הם חזרו בתשובה ליהוה אלוהיהם, והתאספו יחד מפזורה שלהם, שם הם היו מפוזרים, ועלה אל כל
ההרים האלה, וחזר, ו שלט בירושלים בירושלים במקומות הקדושים שלהם. יהודית 5: 23

תפוצות(הגלות) בספרות הציונית:

הציונות הציונית הצליחה לשנות את הדימוי המכוער של הציונות כדי להפוך לדימוי מקובל, אלא לדימוי
שמושך את הצד השני אליו, תוך שהוא מתבסס על הטענות שהוציא על העוולות הרבות של עמים מסוימים נגד
היהודים. (**كفاني 1980: ص25**) חיים נחמן ביאליק מתייחס לאחד הקטעים של שירו (שלמרות פיזור היהודים
ברחבי הארץ, לפני זמן רב, אך טען (טוהר הגזע היהודי) ותביעת הגזמה חיים נחמן ביאליק מציין בקטע אחד של
שירו (התלמיד החרוץ -) שלמרות פיזור היהודים ברחבי הארץ במשך זמן רב, טען (טוהר הגזע היהודי) וההגזמה
הטוענת על המשכיותו של גזע זה, לכן, הטוהר לכאורה של הזמן, כפי שהוא אומר (**حجاي 1979: ص90**).

יש פינות שוממות בגלות

ערי פיזור מרוחקות

במקום שהאור הישן שלנו עדיין מאיר במסתורין

איפה אלוהים הציל את שאר ההרס

יש אור בין ההריסות

שם ממשיכים לישון רוחות האומללות העצלות

בשיר (כאשר מדבר המדבר האחרון / האחרון)) ביאליק להכפיל את היהודים אשר מסרו אותם הראשון, ולאחר מכן למות במדבר מעל החלומות שלהם ואת יציאתם ממצרים, הוא אומר:

הם ייאכלו על ידי הבושה שלהם על הרשעות שלהם

אשר הם יצאו, ממצרים, על הכתפיים שלהם ..

לאחר שחלומותיהם הציפו אותם עם הרבה צללים מבודדים,

איפה הדודים שלהם מלאים בשר ועצם.

אבל היום או מחר, הרוחות של חמש יהיה משותף

עם העקרבים, גופו של עבד אחר

אולי אפשר לומר כי (ביאליק) זה על ידי 1902 בשירו, לא נועד לדחות סוף עגום זה למדבר המת, אלא גם את המטרה של ציור כי בסוף מוגזם בדיכאון שלה טאשה, כדי להרחיק יהודים (בתפוצות) של העמדות (שלווה), ולשכנע אותם כי סופם יהיה כמו אלה הסתיימו עם היהודים נודדים, לאחר צאתם ממצרים, אלא מומר האלימות תתמרד, מסרבת לסיים גורל כזה משמים (בן אור 1959 : 258).

המשורר (נתן אלתרמן) מנסה לדבר על המאמצים של מה שכינה (אנשי העליה השניה) בתחום תחייה עברית עתיקה, ושואפים להפוך את השפה של התרבות המודרנית, אז תוך הצלחתם זה להשתדל סיבה לתיאור אותם (מצוינות ב מוחלטת) לכל בני האדם !! .. אומר (אלתרמן), מתחיל על לשונם של אלה עולים (אלף מילם ועוד רבבה 1974 : 48).

הם אמרו: בשפות הגלות המערבית

היהודים מדברים ... הבה נחליט,

היום לא נדבר, ממחר, את השפות האלה

אבל אנחנו מדברים עברית, ואנחנו כותבים ..

בעברית, שחוזרת על עצמה שנים רבות,

הם שרו, דיברו ופרסמו עיתונים ..

וכל מי שראה אותם,

הם אמרו:

איזה סוג של בני אדם נבדלים הם!

הם מדברים עברית

אתם לא שומעים אותם?

אכן, הם בני אדם מאוד מובחנים.

ישראלי (עמוס עוז) בספרו (מסעי הצלב), נאמר בתיאור מניעים כלכליים הראשון, כלומר, בתיאור המשבר הפיאודליזם אז האירופי, לקשר משבר זה ליהודים שהיו לנתק את אצילים ואיכרים בנשך האירופי, מונופול כמה תעשיות חשובות, ובשליטה של חלק מפרקי נשיא המסחר באירופה .. לאחר ביצוע (עוז) כל רקע סיבתי זה להתפשט באירופה מסע הצלב שלו הראשון לכבוש את משרק הערבי, קופץ ישירות לתוך האירועים הרומן, מצוין בתוצאות המערכה נגד הערבים, להתמקד הדיבורים שלו על מה שקרה רק היהודים מהתנכלויות ורדיפות בידי הצלבנים, אשר ה הם אכזרים טירוף, ותאר (קורבנות) יהודים ב (תמימות), כפי שהוא נראה, למשל, בתיאור אכזריות של באיזה רחוב אחד ההספקים יהודים נהרגו במהלך הקמפיין למזרח, ולאחר מכן בתיאור ההריגה לאם היהודיה הוא מגן בנה, ואת ההרג של תלמיד חכם יהודי, כל חטאו היה כי צעק אל מול הצלבנים: (קח את כל הכסף שלנו, אבל שמר על הספרים שלנו) (حجاي 1979 : 108-109). ברומן הזה ניסה לספק רק את היהודים כקורבנות של מלחמות הצלבנים, היה מכוון, מצד אחד, לבין המטרה תעמולה מצד שני, מ להגביר ומה עלה בגורל היהודי (רדיפה בגלות), במלחמות אלה, עולים בקנה אחד עם תכתיבי מחויבותו האידיאולוגיה ואת הכוונה.

הכותב ציוני ממוצא פולני (שלום אש), ב האפי שלו (קדוש השם) את שמו של אירועים שראשיתה 1648 מספרת על הרומן הזה את סיפור חייו של הגיבור שלה (מונדל) ליקר היהודי המוכר שהתגורר (זולוכוב) שם הוא מתמקד (שלום) על הסבל שנגרם ליהודים, בחברה הרוסית, בהשפלה, ובמיוחד באצילות הרוסית. היא מתמקדת גם בחומרת הקשר והמחויבות של היהודים ליהדותם, גם בנסיבות הקשות ביותר ובמצבים הפגיעים ביותר. בין המטרות החשובות ביותר של הרומאן שלו, שאותן הוא מגלם במילים הבאות, הרוסים "קורבנות הדיכוי"

(רק בעם שלנו, הקורבנות נופלים בסיטונות, והרישומה הגדולה שלהם היא התכונה הלאומית המיוחדת של עמנו מדור לדור, האומה שהוצגה לבדה היא קרבן על המזבח).

מנסה להדגיש את ההשפעה השלילית של הזוועות של הנאצים על הנפש היהודיה, הוא מחזאי ומשורר (לאה גולדברג), ממשחקה (הרמון / בארמונה, המספרת סיפור צעיר של ניצול יהודי של רדיפות נאצים, אבל הנפש לא כבר חסכה מן ההשפעות ההרסניות של אלימות (בן אור 1959:280) סופרי ציונות וישראל השקיעו טענות (רדיפות נאצים) של היהודים, בכוונה, כדי לשרת את המטרות של האידיאולוגיה הציונית מבקשים ליישם תוכניות, על ידי מנסה להמציא תירוצים להצדיק שתוצאותיו לא התאפיינו אנושות או צדק, אבל תוקפנות וגזענות. הנה מצגת קצרה על כמה תמונות (רדיפות הנאצים) של היהודים, וכיצד הם הופיעו, על דפי הספרות הציונית.

מסקנות:

אחרי הכל, אנחנו מסיקים עם כמה תוצאות חשובות, הבולט שבהם הם:

1. להסיק סקירת הספרות הציונית שאפפה המבול הזה של ניתוחים ותפיסות בנושא הקרקעות והתייחסו אליו, הוא היה, ונשאר, הצירים החשובים ביותר של אידיאולוגיה, המתחילה נוצרה כרעיון, ועד לאחר קום מדינת ישראל. כפי שרוב הוגי דעותה הראשונים לקחו את הנושא, היא גם משכה את תשומת לבם של סופריה, ואחר כך סופריה של ישראל. כי ההבדל של סופרים אלה בכל הדרכים להתמודד עם הנושא הזה ולשים אותו, על פי הרקע האידיאולוגי והאינטלקטואלי והפוליטי כל אחד מהם, לא הביא להבדל טכני לצבוע את הממדים של התמונה שנמשכה על ידי כל אחד מהם הייצור שלו .. שהיה הבדל טכני בלבד, לא השפיע על המטרות של הציור שלהם אליה, כמו מחקר השימושי, כפי שמעיד על המשך המטרות הללו כי הם אותו הדבר כמו המטרות של האידיאולוגיה שלהם, מכנה משותף בין כולם, על, פוליטיות שונות נטיות אינטלקטואליות ואידיאולוגיות.

2. השימוש בתנועה הציונית למושגים כגון: "ארץ הקודש, ארץ ה' הארץ המובטחת, הארץ אשר מתנשא על ידי אלוהים, הארץ העולה על קדושתה וכל ארץ אחרת ותכונות אחרות אשר יכולות להוות ביחד מוטיבציה עצמית חזקה לחלקים גדולים של יהודי העולם, אלה דתיים במיוחד, להגר פלסטין מרצון, כאשר הוזמנו על ידי ציונות לעשות זאת, על הבסיס לשכנע אותם לאפשרות של ונעשתה (הבית הלאומי) משמעות משלהם סופרים ציונים התמקד מדבר (אדמת פלסטין), במוצרים של סופרים יהודים, שירה ופרוזה, ההופעה הציונות היא רעיון פוליטי לגבש את הרעיון של אלמו הביתה ד"ר מוכתאר והעם.

שוליים:

* ספר מקבים ב', הידוע גם בשם ספר חשמונאים ב' או קיצור מעשה יהודה, הוא אחד מן הספרים החיצוניים. הספר הוא סיכום היסטורי של מאורעות שראשיתם סיפור ימיו האחרונים של סלאוקוס הרביעי, 175 לפני הספירה, ואחריתם ניצחון יהודה על צבאות ניקטור, 161 לפני הספירה. הספר סוקר מאורעות שהתרחשו על פני חמש עשרה שנה. נכתב כנראה בסמוך לתקופת מרד החשמונאים במאה ה-2 לפני הספירה. הספר נכתב בשפת הקוינה, כנראה באלכסנדריה.

מקבים ב'- פרק א

איגרת מאת יהודי ירושלים ויהודה המזמינה את יהודי מצרים לחוג את חג החנוכה במשך שמונה ימים לאחר שמשך שמונת ימי סוכות לא נחגג חג בבית המקדש בשל הטומאה ששררה בו. חג החנוכה מכונה בו "חג הסוכות של חודש כסלו" (פסוק 9). איגרת נוספת בפרק זה, מבקשת מיהודי מצרים להכיר בקדושתו של בית המקדש השני בירושלים בטענה כי ההשגחה האלוהית מונחת עליה ומותו של אנטיוכוס אפיפנס במזרח הוא עונש על המלחמה שלו בירושלים.

<https://he.wikipedia.org/wiki>

**ספר יהודית הוא אחד הספרים החיצוניים לתנ"ך, שעוסק ככל הנראה בתקופת שלטון ממלכת פרס בארץ ישראל (המאות ה-6 עד ה-4 לפנה"ס) הספר נמצא לראשונה בתרגום השבעים של התנ"ך ליוונית אם כי הוא נכתב במקור בעברית, והוא אף מוזכר בדברי הגאונים, שהכירו את הספר בגרסתו הסורית. שרידי הספר העברי נעלמו כליל, כמו רוב הספרים שלא נכנסו לקאנון היהודי. ברם, הכנסייה הקתולית והאורתודוקסית רואות אותו כחלק מ"הברית

<https://he.wikipedia.org/wiki>

הישנה

המקורות:

المصادر العربية:

(1) مجموعة مؤلفين، 2006، *توظيف النص والمصطلح في الدراسات العبرية*، دار العلوم للنشر والتوزيع، القاهرة، مقدمة الكتاب (أ. داحمد عبد اللطيف حماد).

(2) د. فؤاد حسنين علي، 1972، الأدب اليهودي المعاصر، المنظمة العربية للتربية والثقافة والعلوم، معهد البحوث والدراسات العربية، جامعة الدول العربية.

(3) د. رشاد الشامي، 1983، (حول الأدب العبري الحديث ومراحله)، مجلة الدراسات الشرقية، دورية نصف سنوية، العدد الأول من عام جامعة القاهرة.

(4) رجينا الشريف 1985، (الصهيونية غير اليهودية، جذورها في التاريخ الغربي)، ترجمة عبد الله عبد العزيز، سلسلة عالم المعرفة الكويتية، العدد (96)، الكويت.

(5) اسحق دويتشر، 1971 (دراسات في المسألة اليهودية)، تعريب مصطفى الحسيني، طبعة أولى، دار الحقيقة، بيروت.

(6) بديعة أمين، 1974 (المشكلة اليهودية والحركة الصهيونية)، طبعة أولى، دار الطليعة، بيروت.

(7) جودت السعد 1985، الشخصية اليهودية عبر التاريخ، الطبعة الأولى، 5، المؤسسة العربية للدراسات والنشر، بيروت.

(8) أحمد سوسة – 2001، ملامح من التاريخ القديم ليهود العراق، المؤسسة العربية للدراسات والنشر، بيروت..

(9) غسان كنفاني، 1980، (في الأدب الصهيوني)، الآثار الكاملة، المجلد 4، الطبعة 2، مؤسسة غسان كنفاني، بيروت، .

(10) سلافة حجاوي، 1985، مقالة بعنوان (مناحيم نحماني بياليك)، مجلة أقلام العراقية، العدد 9، السنة 14، حزيران .

المصادر العبرية

1-האנציקלופדיה העברית(1969)תשכ"ט כרך שמיני، ירושלים.

2-אהרון בן אור1959، תולדות הספרות העברית החדשה، כרך 3، זרעאל، תל אביב.

3- אלף מילם ועוד רבבה1974، כרך 3، אחי אסף، תל אביב.

مواقع الانترنت

<https://he.wikipedia.org/wiki>

<https://ar.wikipedia.org>

The sources

Arabic sources:

(1) A group of authors, 2006 - Employing text and terminology in Hebrew studies, Dar Al-Ulum for Publishing and Distribution, Cairo, introduction to the book (A. Ahmed Abdel Latif Hammad) –

- (2) D. Fouad Hassanein Ali 1972, Contemporary Jewish Literature, Arab League Educational, Cultural and Scientific Organization, Institute of Arab Research and Studies, League of Arab States.
- (3) D. Rashad Al-Shami, 1983, (On Modern Hebrew Literature and Its Stages), Journal of Oriental Studies, semi-annual periodical, first issue of Cairo University.
- (4) Regina Al-Sharif 1985, (Non-Jewish Zionism, its roots in Western history), translated by Abdullah Abdul Aziz, Kuwaiti World of Knowledge Series, Issue (96), Kuwait,.
- (5) Itzhak Deutscher, 1971 (Studies on the Jewish Question), Arabized by Mustafa Al-Husseini, first edition, Dar Al-Haqiqa, Beirut. (6) Badia Amin, 1974 (The Jewish Problem and the Zionist Movement), first edition, Dar Al-Tali'ah, Beirut.
- (7) Jawdat Al-Saad, 1985, The Jewish Personality Throughout History, first edition, 5, Arab Foundation for Studies and Publishing, Beirut.
- (8) Ahmed Sousa - 2001, Features of the Ancient History of Iraqi Jews, Arab Foundation for Studies and Publishing, Beirut..
- (9) Ghassan Kanafani, 1980, (On Zionist Literature), Complete Antiquities, Volume 4, Edition 2, Ghassan Kanafani Foundation, Beirut,.
- (10) Sulafa Hijjawi, 1985, article entitled (Menachem Nachman Bialik), Iraqi Qalam Magazine, No. 9, Year 14, June.

Hebrew sources

- 1 The Hebrew Encyclopedia, 1969 volume eight, Jerusalem,.
- 2 Aharon Ben Or 1959, History of the New Hebrew Literature, Volume 3, Yezrael, Tel Aviv.
- 3 thousand miles and more Rabbah 1974, volume 3, Achi Asaf, Tel Aviv.

Web. sites

<https://he.wikipedia.org/wiki>

<https://ar.wikipedia.org>